18. 5. 2010

ID: 62480

Vědomá nedbalost

Vědomou nedbalost lze spatřovat v tom, pokud policista nezabezpečí výtisky z informačních systémů Policie ČR s osobními údaji tak, aby se k nim nedostala nepovolaná osoba - nezabezpečením lze rozumět i umístění takových výtisků volně na stole v kanceláři.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tdo 1209/2009, ze dne 26.1.2010)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání dovolání obviněného R. K proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009, sp. zn. 5 To 656/2008, jako soudu odvolacího, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Karviné, pobočka v Havířově, pod sp. zn. 103 T 188/2008, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009, sp. zn. 5 To 656/2008, a rozsudek Okresního soudu v Karviné, pobočka v Havířově, ze dne 30. 10. 2008, sp. zn. 103 T 188/2008. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušené rozsudky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265m odst. 1 tr. ř. se ve věci rozhoduje tak, že obviněný R. K ., je v i n e n, že, ve dnech 17. 3. 2006 a 31. 3. 2006 v H., okres K., na Obvodním oddělení Policie ČR Havířov 1, jako příslušník Policie ČR, služebně zařazený ve funkci policejního inspektora Obvodního oddělení Policie ČR v H., v době výkonu služby poté, co provedl dotazy do centrálních evidencí Policie ČR za použití přiděleného služebního loginu na J. N. a jeho rodinné příslušníky, P. S., M. P., R. Č., neučinil potřebná opatření, jimiž by zabránil přístupu neoprávněných osob k těmto písemným výtiskům s osobními údaji, měl je přesně nezjištěného dne volně přístupné při jednání s P. L., který tyto výtisky odnesl, přičemž ani dodatečně nezjistil jejich ztrátu, a tyto výtisky s osobními údaji byly dne 15. 6. 2006 v H. nalezeny policejním orgánem Správy Severomoravského kraje, SKPV O., v rámci provedené prohlídky jiných prostor ve vozidle Škoda Superb uživatele P.L., čímž porušil ustanovení § 52 odst. 1 zák. č. 283/1991 Sb., o Polici ČR, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 15 odst. 1 zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů a článek 3 odst. 4 písm. c) Závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 9. 3. 2005 č. 28/2005, kterým se upravuje jednotný postup provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“, tedy z nedbalosti zpřístupnil osobní údaje o jiném získané v souvislosti s výkonem svého povolání a funkce, a tím porušil právním předpisem stanovenou povinnost mlčenlivosti, čímž spáchal trestný čin neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák. (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Podle analogie § 227 tr. ř. se obviněnému trest n e u k l á d á.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Karviné, pobočka v Havířově, ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 103 T 25/2007, byl obviněný R. K. uznán vinným trestnými činy neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák., zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. a poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a odst. 1 písm. a) tr. zák., které po skutkové stránce spočívaly v tom, že „ve dnech 17. 3. 2006 a 31. 3. 2006 v H., okres K., na Obvodním oddělení Policie ČR H. jako příslušník Policie ČR, služebně zařazený ve funkci policejního inspektora Obvodního oddělení Policie ČR v H., v době výkonu služby, aniž k tomu měl služební důvod, učinil dotazy do centrálních evidencí Policie ČR za použití přiděleného služebního loginu na J. N. a jeho rodinné příslušníky, P. S., M. P., R. Č. a P. S. a písemné výtisky s osobními údaji následně předal nepovolané osobě, přičemž tyto výtisky s osobními údaji byly dne 15. 6. 2006 v H. nalezeny

policejním orgánem Správy Severomoravského kraje, SKPV O., v rámci provedené prohlídky jiných prostor ve vozidle Škoda Superb uživatele P. L. v souvislosti s jeho obviněním pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. a pro pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zák., vůči J. N., přičemž jednal v úmyslu opatřit neoprávněný prospěch P. L., který se zajímal o údaje o P. N. a dalších uvedených osobách, čímž porušil ustanovení § 42k odst. 1 a § 52 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, a článek 1 odst. 2 a článek 3 odst. 4 Závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 9. 3. 2005, č. 28/2005, kterým se upravuje jednotný postup provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“. Za uvedené trestné činy byl obviněný R. K. odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 1 roku a 6 měsíců. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního poměru u Policie ČR se zařazením na úseku operativní práce v trvání 2 let.

O odvolání obviněného a státního zástupce proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 5 To 368/2007, tak, že z podnětu odvolání státního zástupce zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a za použití ustanovení § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. nově uznal obviněného vinným trestnými činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák., neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák. a poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a odst. 1 písm. a) tr. zák., a to na částečně pozměněném skutkovém podkladě, kdy změna spočívala ve vypuštění závěru o neoprávněném vyžadování údajů obviněným dne 31. 3. 2006 a k osobě P. S. Odvolací soud obviněnému nově uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon mu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 1 roku a 6 měsíců. Dále soud obviněnému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního poměru u Policie ČR na dobu 2 let. Výrokem podle § 256 tr. ř. pak odvolání obviněného R. K. zamítl.

Proti shora citovanému pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný dovolání, jímž napadl výroky o vině i trestu, přičemž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. O tomto dovolání rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. 3 Tdo 665/2008, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 5 To 368/2007, a rozsudek Okresního soudu v Karviné, pobočka v Havířově, ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 103 T 25/2007, zrušil, a to včetně všech dalších rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a Okresnímu soudu v Karviné, pobočce v Havířově, přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Okresní soud se měl v intencích právního názoru Nejvyššího soudu věcí znovu zabývat v tom směru, zda obviněný jako veřejný činitel vázán právními předpisy k povinnosti mlčenlivosti lustroval osoby uvedené ve výroku obžaloby oprávněně či nikoliv, zda a které získané údaje předal úmyslně neoprávněné osobě, a i v případě, že by dovodil, že bylo jeho jednání neoprávněné, zda lze na základě konkrétních skutkových zjištění dovodit úmysl obviněného způsobit jinému škodu či jinou újmu, nebo opatřit sobě, či jinému neoprávněný prospěch. Úvahy v tomto směru měl soud založit na příslušných skutkových zjištěních, která byla prozatím nedostatečná a měl znovu posoudit, lze-li u obviněného dovodit úmysl, jenž by v základních rysech zahrnoval skutečnosti odpovídající znakům objektivní stránky výše uvedených trestných činů. Pokud by bylo zapotřebí dokazování doplnit, měl tak soud učinit i k návrhu stran.

O věci proto opět jednal Okresní soud v Karviné, pobočka v Havířově. Ten v hlavním líčení po konstatování doposud provedeného dokazování přečetl předchozí usnesení dovolacího soudu a dále rozsudek Vrchního soudu v Olomouci a usnesení Nejvyššího soudu v trestní věci P. L., jakož i obžalobu z trestního spisu sp. zn. 102 T 60/2008. Svým rozsudkem z 30. 10. 2008 sp. zn. 103 T 188/2008 pak obviněného R. K. uznal vinným trestnými činy neoprávněného nakládání s osobními

údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák. a maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák., které po skutkové stránce spočívaly v tom, že „ve dnech 17. 3. 2006 a 31. 3. 2006 v H., okres K., na Obvodním oddělení Policie ČR H.jako příslušník Policie ČR, služebně zařazený ve funkci policejního inspektora Obvodního oddělení Policie ČR v H., v době výkonu služby, učinil dotazy do centrálních evidencí Policie ČR za použití přiděleného služebního loginu na J. N. a jeho rodinné příslušníky, P. S., M. P., R. Č. a písemné výtisky s osobními údaji měl volně přístupné při jednání s P. L. a to přesně nezjištěného dne, kdy P. L. tyto výtisky z jednání odnesl, aniž by mu v tom obviněný zabránil a aniž by dodatečně učinil jakékoliv kroky k tomu, aby P. L. výtisky vrátil, přičemž tyto výtisky s osobními údaji byly dne 15. 6. 2006 v H. nalezeny policejním orgánem Správy Severomoravského kraje, SKPV O., v rámci provedené prohlídky jiných prostor ve vozidle Škoda Superb uživatele P. L. v souvislosti s jeho obviněním pro pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zák., kterým byl uznán P. L. pravomocně vinným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2007 pod čj. 33 T 2/2007 – 1341 a to skutkem, podle kterého P. L. společně s dalšími pachateli v úmyslu vymoci od poškozeného J. N. vydání finanční částky 10 076 550,- Kč, za použití násilí jej odvezli proti jeho vůli na blíže neustanovené místo u T. přehrady a tam mu vyhrožovali likvidací jeho rodinných příslušníků a jeho samotného, přičemž tyto hrozby zdůrazňovali znalostí jeho bydliště a osobních a rodinných poměrů, a poté, co pachatelé donutili J. N. k podpisu 14 směnek a k podpisu fiktivní smlouvy o půjčce, tak jedno vyhotovení smlouvy podepsané poškozeným převzal P. L., tím obviněný jako tehdy veřejný činitel při výkonu své pravomoci z nedbalosti podstatně snížil splnění důležitého úkolu, kterým bylo podle § 2 odst. 1 písm. d) zák. o Policii ČR, odhalování trestných činů a zjišťování jejich pachatelů tím, že lustrací osob se nedbalostí obviněného dostaly informace o nich do rukou P. L., kterých jich užil ke spáchání zvlášť závažného trestného činu a dále obviněný uvedenou nedbalostí porušil jemu stanovenou povinnost mlčenlivosti, konkrétně porušil ustanovení § 52 odst. 1 zákona o Policii ČR tím, že P. L. umožnil, aby se osobních údajů o uváděných 4 osobách mohl zmocnit a odnést je mimo služebnu OO PČR a po dobu čtyř měsíců jimi disponovat, kdy ztrátu těchto údajů nehlásil, nepátral po nich, ani nevyzval k podání vysvětlení a k jejich vrácení P. L.

Za uvedené trestné činy byl obviněný odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s tím, že výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku a 6 měsíců. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního poměru u Policie ČR a zákazu výkonu pracovního poměru u obecní a městské policie na dobu 2 let.

Proti uvedenému rozsudku si podal obviněný odvolání, o němž rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 4. 2009, sp. zn. 5 To 656/2008, tak, že rozsudek nalézacího soudu zrušil v celém rozsahu a nově uznal obviněného vinným trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. a trestným činem neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák., jichž se obviněný dopustil tím, že „ve dnech 17. 3. 2006 a 31. 3. 2006 v H., okres K., na Obvodním oddělení Policie ČR H., jako příslušník Policie ČR, služebně zařazený ve funkci policejního inspektora Obvodního oddělení Policie ČR v H., v době výkonu služby poté, co provedl dotazy do centrálních evidencí Policie ČR za použití přiděleného služebního loginu na J. N. a jeho rodinné příslušníky, P. S., M. P., R. Č., neučinil potřebná opatření, jimiž by zabránil přístupu neoprávněných osob k těmto písemným výtiskům s osobními údaji, měl je přesně nezjištěného dne volně přístupné při jednání s P. L., který tyto výtisky odnesl, přičemž obviněný ani dodatečně nezjistil jejich ztrátu, přičemž tyto výtisky s osobními údaji byly dne 15. 6. 2006 v H. nalezeny policejním orgánem Správy Severomoravského kraje, SKPV O., v rámci provedené prohlídky jiných prostor ve vozidle Škoda Superb uživatele P. L. v souvislosti s jeho obviněním pro pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zák., kterým byl uznán P. L. následně pravomocně vinným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2007 pod čj. 33 T 2/2007 – 1341 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 2. 2008, sp. zn. 2 To 4/2008, a to skutkem, podle kterého P. L. společně s dalšími pachateli v úmyslu vymoci od

poškozeného J. N. vydání finanční částky 10 076 550,- Kč, za použití násilí jej odvezli proti jeho vůli na blíže neustanovené místo u T. přehrady a tam mu vyhrožovali likvidací jeho rodinných příslušníků a jeho samotného, přičemž tyto hrozby zdůrazňovali znalostí jeho bydliště a osobních a rodinných poměrů, získaných z výše uvedených výpisů s osobními údaji, a pachatelé donutili J. N. k podpisu 14 směnek a k podpisu fiktivní smlouvy o půjčce, přičemž jedno vyhotovení smlouvy podepsané poškozeným převzal P. L., tím obviněný jako veřejný činitel při výkonu své pravomoci z nedbalosti zmařil splnění důležitého úkolu, kterým bylo podle § 2 odst. 1 písm. a) zák. č. 283/91 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, chránit bezpečnost osob a majetku tím, že údaje opatřené lustrací osob se nedbalostí obviněného dostaly do rukou P. L., který je užil ke spáchání zvlášť závažného trestného činu, a z nedbalosti porušil povinnost mlčenlivosti podle ustanovení § 52 odst. 1 zák. č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů, tím, že P. L. umožnil, aby se osobních údajů o uvedených osobách zmocnil a odnesl je mimo služebnu Obvodního oddělení Policie ČR H. a po dobu 4 měsíců jimi disponoval.

Za to obviněnému uložil úhrnný trest odnětí svobody na 5 měsíců, s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 1 roku a 6 měsíců. Dále mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního poměru u Policie ČR a v zákazu výkonu pracovního poměru u obecní a městské policie na 2 léta.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009 sp. zn. 5 To 656/2008 podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání, ve kterém uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Dále obviněný uvedl, že jako další dovolací důvod uplatňuje to, že napadený rozsudek odvolacího soudu a rozsudek nalézacího soudu jsou v příkrém rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu vyjádřeným v usnesení ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. 3 Tdo 665/2008, na jehož závěry podrobně poukázal a jimiž se oba soudy při svém postupu neřídily.

K uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolatel konkrétně namítl, že v novém řízení nebyla zachována totožnost skutku. To proto, že trestní stíhání obviněného bylo zahájeno pro trestné činy podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák., § 178 odst. 2 tr. zák. a § 257a odst. 1 písm. a) tr. zák. Pro stejné skutky byla podána i obžaloba a za stejné skutky byl i odsouzen nalézacím a odvolacím soudem. Nejvyšší soud v dovolacím řízení následně oba rozsudky zrušil a konstatoval, že skutková zjištění obou soudů jsou prozatím nedostatečná, aby mohly učinit jakýkoliv závěr o vině.

Soudy proto podle dovolatele měly nejprve doplnit dokazování a teprve na základě konkrétních důkazů a skutkových zjištění rozhodnout, zda jsou úmyslem obviněného pokryty všechny skutečnosti odpovídající znakům objektivní stránky příslušných trestných činů. Žádné důkazy v tomto směru však nebyly v řízení před soudy obou stupňů provedeny, a proto měly soudy rozhodnout tak, že dovolatele zprošťují obžaloby. Z toho podle obviněného vyplývá, že soudy, pokud zcela ignorovaly závazný pokyn Nejvyššího soudu doplnit dokazování a uznaly jej vinným trestnými činy, pro které nebylo vůbec zahájeno trestní stíhání, jsou proti obviněnému zaujaté. Obviněný je přesvědčen, že v jeho případě nebyla zachována totožnost skutku, neboť policie, státní zastupitelství i soudy činily skutková zjištění a důkazy jen pro úmyslné trestné činy, pro které bylo zahájeno trestní stíhání a podána obžaloba. Soudy však následně obviněného odsoudily pro trestné činy nedbalostní, přičemž jako důkaz proti obviněnému použily jeho výpověď, že svědek L.musel v nestřeženém okamžiku na služebně v kanceláři obviněného ukrást předmětné lustráty. Krajský státní zástupce pak začal nově tvrdit, že obviněný měl jako veřejný činitel při výkonu své pravomoci z nedbalosti podstatně ztížit splnění důležitého úkolu, kterým je podle § 2 odst. 1 písm. d) zák. o Policii ČR odhalovaní trestných činů a zjišťování jejich pachatelů tím, že se jeho nedbalostí dostaly informace o osobních údajích do rukou svědka L., který jich následně použil ke spáchání zvlášť závažného úmyslného trestného činu.

Obviněný má zato, že svým jednáním neztížil splnění žádného důležitého úkolu policie, neboť ustanovení § 2 zák. o Policii ČR nehovoří o důležitých úkolech policie, nýbrž o úkolech policie. Soudy dovodily, že lustraci uvedených osob uskutečnil ze služebního důvodu v době své služby ve funkci policejního inspektora. Nemohl tak porušit uvedené ustanovení zákona o policii, protože nemohl důvodně plnit úkol policie a zároveň stejným jednáním plnění úkolu policie ztížit. Pokud se pak jedná o ustanovení § 159 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustí veřejný činitel tím, že při výkonu své pravomoci z nedbalosti zmaří nebo podstatně ztíží splnění důležitého úkolu, rozumí tomuto ustanovení obviněný tak, že zákonodárce nemá na mysli ustanovení § 2 odst. 1 zák. o Policii ČR obecně, ale konkrétní důležitý úkol v konkrétní věci, který policie v určitém čase a vůči konkrétním osobám plní. V tomto směru pak aplikace uvedeného ustanovení nemá oporu v provedeném dokazování po hmotně právní stránce. Obviněný totiž i podle prokázaného skutkového stavu prováděl lustrace osob jako policejní inspektor ve službě ze služebního důvodu, a to při plnění úkolu policie tak, jak je stanoveno v ustanovení § 2 odst. 1 zák. o Policii ČR, neboť, jak vyplývá z provedeného dokazování, obviněný rozkrýval trestnou činnost osob, o kterých mu svědek P. L. předal informace.

Dále obviněný namítá, že na jeho případ nelze vztáhnout ustanovení § 178 odst. 2 tr. zák., neboť svým jednáním předmětné lustráty nikomu nesdělil ani nezpřístupnil, když postupoval zcela v intencích svých služebních povinností. Vyhotovené lustráty ležely na stole v kanceláři obviněného na služebně Policie ČR, obviněný s nimi mimo kancelář nedisponoval a svědek L. se k nim mohl dostat jedině tak, že lustráty odcizil, když se obviněný otočil, aby telefonoval. Za této situace má obviněný za to, že jeho jednání nemohlo nabýt takové intenzity, jak má na mysli ustanovení § 178 odst. 2 tr. zák. Pokud pak rozsudky konstatují souvztažnost lustrátů s trestnou činností svědka L., nebylo v řízení prokázáno, že by obviněný vyhotovil předmětné lustráty na jeho žádost a už vůbec nemohl obviněný tušit, že svědek L. plánuje nějakou trestnou činnost. Z žádné okolnosti pak podle obviněného nevyplývá, že svědek L. plánoval nebo stavěl svoji trestnou činnost na základě odcizených lustrátů. Pokud svědek L. omylem odnesl předmětné lustráty s jinými listinami, které si s sebou do kanceláře obviněného donesl, nemůže to být kvalifikováno jako nedbalost obviněného. Pokud je obviněnému soudy vyčítáno, že nečinil žádné kroky k tomu, aby zjistil, že mu předmětné lustráty odcizil svědek L., obviněný má zato, že odcizení lustrátů v množství jiných skartovaných listin a jiných lustrátů zjistit nemusel.

Skutečnost, že soudy jsou proti obviněnému zaujaté podle obviněného vyplývá ze srovnání trestů, které byly obviněnému postupně uloženy, když za úmyslné trestné činy mu byl uložen stejný trest jako za trestné činy nedbalostní. S ohledem na tuto skutečnost a na to, že se soudy neřídily závazným pokynem Nejvyššího soudu a věc nehodnotily věcně a nezaujatě, obviněný navrhl, aby samosoudkyně okresního soudu a senát krajského soudu byly rozhodnutím Nejvyššího soudu z dalšího projednávání a rozhodování věci napříště vyloučeni.

V závěru svého dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a popř. i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Karviné, pobočky v Havířově, a přikázal Krajskému soudu v Ostravě, popř. i Okresnímu soudu v Karviné, pobočka v Havířově, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, a to v jiném složení senátu, popř. i jiným samosoudcem.

K dovolání obviněného R. K. se vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství. Ve svém vyjádření uvedla, že argumentaci obviněného v tom smyslu, že nebyla zachována totožnost skutku, není možné vzhledem k její procesní povaze pod jím uplatněný dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadit. Tato argumentace nenaplňuje ani další dovolací důvody podle ustanovení § 265b tr. ř. Přesto je třeba zdůraznit, že tato výhrada obviněného nepostrádá věcné opodstatnění. I když teorie a praxe nechápou totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v usnesení o zahájení trestního stíhání, v žalobním návrhu a výroku rozsudku soudu, v posuzované trestní věci došlo k tak razantnímu zásahu do

skutkových okolností, že o totožnosti skutku nelze hovořit. Totožnost skutku je obecně zachována za předpokladu, jestliže existuje úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, popř. jednání nebo následek nebo obojí jsou alespoň částečně shodné s tím, že se musí jednat o shodu v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu.

V případě obviněného K. došlo v průběhu trestního řízení ke změnám ve skutku poté, co byla věc v dovolacím řízení vrácena Okresnímu soudu v Karviné, pobočka v Havířově. Z podrobné citace skutku v předchozím řízení a v řízení, které bylo iniciováno rozhodnutím Nejvyššího soudu, je zřejmé, že nebyla zachována totožnost skutku. Zásadní rozdíly se týkají způsobu spáchání trestného činu, posouzení a stanovení konkrétního jednání, jímž se měl obviněný skutku dopustit, formy zavinění, jakož i následku. Otázkou totožnosti skutku se nezabýval nalézací soud, ale ani soud odvolací, který v rozporu s nově formulovaným skutkem v zásadě převzal jeho konstrukci, aniž by uvedené pochybení jakkoli napravil. Krajský soud v Ostravě nejprve odsoudil obviněného za konání bez služebního důvodu v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona č. 283/1991 Sb. a zákona č. 101/2000 Sb. a dále v rozporu s ustanoveními Závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 9. 3. 2005 č. 28/2005. Oproti tomu v rozsudku ze dne 9. 4. 2009 sp. zn. 5 To 656/2008 odsoudil krajský soud obviněného za opomenutí, když neučinil potřebná opatření a nezjistil ztrátu lustrátů. Krajský soud pak odlišně formuloval následek, kdy podle něj došlo ke zmaření splnění důležitého úkolu, kterým podle jeho názoru byla činnost policie podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 283/1991 Sb., o Policii. Protože soud nerozhodoval o skutku, který byl uveden v žalobním návrhu, vybočil z rámce spravedlivého procesu.

Další dovolatelem uplatněné námitky již podle státní zástupkyně dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. naplňují, protože obviněný v nich zpochybňuje správnost právní kvalifikace trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. a trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák., přičemž vzhledem k trestnému činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti nachází absenci objektivní stránky skutkové podstaty jmenovaného trestného činu a u trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji konstatuje absenci stránky subjektivní.

Podle Krajského soudu v Ostravě je znak zmaření důležitého úkolu naplněn tím, že obviněný jako veřejný činitel při výkonu své pravomoci z nedbalosti zmařil splnění důležitého úkolu, kterým bylo podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zák. č. 283/1991 Sb. o Policii ČR chránit bezpečnost osob a majetku tím, že údaje opatřené lustrací osob se nedbalostí obviněného dostaly do rukou P. L., který je užil ke spáchání zvlášť závažného trestného činu. Obviněný se měl skutku dopustit jako příslušník Policie ČR ve funkci policejního inspektora v rámci prověřování skutečností nasvědčujících tomu, zda byl spáchán ze strany osob označených P. L. trestný čin. Pokud obviněný takto jednal, plnil důležitý úkol Policie ČR ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zák. č. 283/1991 Sb. Tento úkol jednáním obviněného zmařen nebyl, neboť na základě trestního oznámení P. L., které obviněný prověřoval, se začal věcí zabývat jiný věcně a místně příslušný policejní orgán. V širším smyslu byla činnost obviněného i plněním úkolu policie podle § 2 odst. 1 písm. a) zák. č. 283/1991 Sb., neboť obviněný chránil bezpečnost osob a majetku, zejména pak těch, kteří měli být oznamovanou a posléze prověřovanou trestnou činností ohroženi na bezpečnosti či majetku. Obviněnému K. pak nebylo uloženo, aby zabránil P. L. ve spáchání zvlášť závažného trestného činu na poškozeném M. P., protože o záměrech P. L. obviněný K. vůbec nevěděl. Proto obviněný zcela prokazatelně nezmařil splnění žádného důležitého úkolu.

Pokud jde o trestný čin neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák., obviněný byl odsouzen za to, že z nedbalosti zpřístupnil osobní údaje o jiném získané v souvislosti s výkonem svého povolání a funkce, a tím porušil právním předpisem stanovenou povinnost

mlčenlivosti. Pojmem zpřístupnit údaje se rozumí, že pachatel úmyslně nebo z nedbalosti umožní jiné osobě nebo i více osobám, aby se s takovými údaji mohly seznámit. Obviněný ale popírá, že by se lustrace osob, které provedl, dostaly do rukou P. L. z jeho zavinění. Odvolací soud ho však odsoudil za hrubou nedbalost, kterou zpřístupnil neoprávněné osobě písemné výtisky s osobními údaji, protože stupeň společenské nebezpečnosti jeho jednání dosahoval stupně potřebného pro posouzení, že jde o trestný čin. Podle odvolacího rozsudku obviněný neučinil potřebná opatření, aby zabránil přístupu neoprávněných osob k písemným výtiskům s osobními údaji, měl je volně přístupné při jednání s P. L., který tyto výtisky odnesl, a obviněný ani dodatečně nezjistil jejich ztrátu.

Povinnosti k ochraně osobních údajů stanoví zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, přičemž podle ustanovení § 13 tohoto zákona jsou správce a zpracovatel povinni přijmout takové opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů, kdy tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů. Podle odst. 2 stejného ustanovení je správce nebo zpracovatel povinen zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technickoorganizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů v souladu se zákonem a jinými právními předpisy. Tímto interním předpisem je v případě obviněného K. Závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 9. 3. 2005 č. 28/2005, kterým se upravuje jednotný postup v provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“. Provedeným dokazováním ale prozatím nebylo zjištěno, jaká konkrétní opatření citovaného závazného pokynu policejního prezidenta obviněný porušil či obešel, a proto není možné se k otázce jeho zavinění blíže vyjadřovat, resp. specifikovat, zda se skutku dopustil z nedbalosti vědomé, nevědomé nebo vůbec bez jakéhokoli zavinění.

Z výše uvedeného lze podle státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství uzavřít, že použitá právní kvalifikace v předmětné věci nekoresponduje se skutkovými zjištěními a že v předcházejícím řízení došlo k závažné vadě zpochybňující spravedlivý proces. Proto v závěru svého vyjádření navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Karviné, pobočky v Havířově, a aby věc přikázal Okresnímu soudu v Karviné, pobočka v Havířově, k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) především zkoumal, zda je výše uvedené dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou, zda má všechny obsahové a formální náležitosti a zda poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

Dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009 sp. zn. 5 To 656/2008, je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání (pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká). Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., obviněný podal prostřednictvím svého obhájce, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném týmž zákonným ustanovením.

Pro úplnost Nejvyšší soud podotýká, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř. Současně je třeba dodat, že z hlediska § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. nepostačuje pouhé formální uvedení některého z důvodů vymezených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. odkazem na toto zákonné ustanovení, ale tento důvod musí být také skutečně v podaném dovolání tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány. Nejvyšší soud musí dále posoudit, zda obviněným uplatněný dovolací důvod lze považovat za důvod uvedený v citovaném ustanovení zákona, jehož existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem.

Nejvyšší soud se proto dále zabýval otázkou právní relevantnosti a opodstatněnosti dovolatelem uplatněných dovolacích důvodů. Toto zjištění je pak základní podmínkou přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (§ 265i odst. 3 tr. ř.).

Důvod dovolání podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Tento dovolací důvod neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotně právnímu posouzení (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004 sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. S poukazem na tento dovolací důvod totiž nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost zjištění skutkového stavu či prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004 sp. zn. IV. ÚS 449/03).

Opakovaně již bylo vysloveno, že Nejvyšší soud není povolán k dalšímu, již třetímu justičnímu zkoumání skutkového stavu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004 sp. zn. IV. ÚS 73/03). Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Jinak řečeno, v případě dovolání opírajícího se o dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zákon vyžaduje, aby podstatou výhrad dovolatele a obsahem jím uplatněných dovolacích námitek se stalo tvrzení, že soudy zjištěný skutkový stav věci, popsaný v jejich rozhodnutí (tj. zejména v tzv. skutkové větě výrokové části, popř. blíže rozvedený či doplněný v odůvodnění), není takovým trestným činem, za který jej soudy pokládaly, neboť jimi učiněné skutkové zjištění nevyjadřuje naplnění všech zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu, za nějž byl dovolatel odsouzen. Dovolatel pak s poukazem na tento dovolací důvod musí namítat, že skutek buď vykazuje zákonné znaky jiného trestného činu, anebo není vůbec žádným trestným činem. To pak znamená, že v případě dovolání podaného obviněným či v jeho prospěch dovolatel v rámci tohoto dovolacího důvodu musí uplatnit tvrzení, že měl být uznán vinným mírnějším trestným činem nebo měl být obžaloby zproštěn, a to zejména odkazem na ustanovení § 226 písm. b) tr. ř. (tj. že v žalobním návrhu označený skutek není žádným trestným činem).

S ohledem na toto obecné konstatování je pak z obsahu podaného mimořádného opravného prostředku zřejmé, že dovolatelem namítané vady částečně lze podřadit pod jím uplatněný dovolací důvod. Nejvyšší soud přezkoumal podle § 265i odst. 3, 4 tr. ř. napadený rozsudek i předcházející řízení a shledal, že dovolání je v části, která naplňuje dovolací důvod, částečně důvodné a částečně zjevně neopodstatněné.

První námitka obviněného spočívající v tom, že v předmětném trestním řízení nebyla zachována totožnost skutku, je námitkou čistě procesní povahy, která není způsobilá obsahově naplnit dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Je zřejmé, že prostřednictvím této námitky obviněný primárně polemizoval se správností skutkových zjištění, která učinil v napadeném rozsudku Krajský soud v Ostravě. Dovolací soud již v minulosti opakovaně připustil, že zásada, s níž se přistupuje k hodnocení skutkových, resp. procesních námitek, nemusí platit bezvýhradně, a to v případě, že vytýkaná nesprávná realizace důkazního řízení má za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení základních požadavků spravedlivého procesu. O takovou situaci se zde

však nejedná a to z níže uvedených důvodů.

Teorie a praxe nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu, neboť postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, takže soud může nepřesný popis obžaloby upřesnit, avšak za podmínky, že se nezmění podstata skutku, a tudíž v rozhodnutí nesmí být zahrnuty takové okolnosti, které již tvoří skutek jiný. Totožnost skutku bude tedy zachována i v případech, kdy je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, nebo úplná shoda v následku při rozdílném jednání, anebo za situace, kdy jednání nebo následek, popř. obojí jsou alespoň částečně shodné za předpokladu, že jsou shodné v podstatných okolnostech, jimiž se rozumějí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu.

Aplikací shora uvedených zásad na případ obviněného Nejvyšší soud zjistil, že tyto zásady byly v předcházejícím řízení respektovány. Totožnost skutku byla totiž v konkrétním případě udržena především shodným následkem při částečné shodě jednání. To vyplývá na základě srovnání skutků z obžaloby a rozsudků soudů obou stupňů.

Na obviněného byla podána obžaloba státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 5. 2. 2007, sp. zn. 3 KZV 62/2006, že ve dnech 17. 3. 2006 a 31. 3. 2006 v H., okres K., na Obvodním oddělení Policie ČR H.jako příslušník Policie ČR, služebně zařazený ve funkci policejního inspektora Obvodního oddělení Policie ČR v H., v době výkonu služby, aniž k tomu měl služební důvod, učinil dotazy do centrálních evidencí Policie ČR za použití přiděleného služebního loginu na J. N. a jeho rodinné příslušníky, P. S., M. P., R. Č. a P. S. a písemné výtisky s osobními údaji následně předal nepovolané osobě, přičemž tyto výtisky s osobními údaji byly dne 15. 6. 2006 v H. nalezeny policejním orgánem Správy Severomoravského kraje, SKPV O., v rámci provedené prohlídky jiných prostor ve vozidle Škoda Superb uživatele P. L. v souvislosti s jeho obviněním pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. a pro pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zák., vůči J. N., přičemž jednal v úmyslu opatřit neoprávněný prospěch P. L., který se zajímal o údaje o P. N. a dalších uvedených osobách, čímž porušil ustanovení § 42k odst. 1 a § 52 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, a článek 1 odst. 2 a článek 3 odst. 4 Závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 9. 3. 2005, č. 28/2005, kterým se upravuje jednotný postup provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“.

Z uvedeného lze uzavřít, že obviněný byl obžalován za skutek, který v zásadě spočíval v tom, že učinil bez služebního důvodu dotazy do centrálních evidencí Policie ČR na blíže specifikované osoby a písemné výtisky s osobními údaji následně předal nepovolané osobě, čímž porušil ustanovení § 42k odst. 1 (jenž se týká předávání osobních údajů z policejních evidencí) a § 52 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR (jenž se týká povinnosti policistů zachovávat mlčenlivost) a ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (jenž se týká mlčenlivosti osob přicházejících do styku s osobními údaji) a čl. 1 odst. 2 a čl. 3 odst. 4 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 28/2005, jenž upravuje postup při provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“. V tomto jednání obžaloba spatřovala trestné činy neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák., zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. a poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a odst. 1 písm. a) tr. zák.

Rozsudkem Okresního soudu v Karviné, pobočka v Havířově, ze dne 30. 10. 2008, sp. zn. 103 T 188/2008, byl obviněný uznán vinným skutkem spočívajícím v zásadě v tom, že učinil dotazy do centrálních evidencí Policie ČR na blíže specifikované osoby a písemné výtisky s osobními údaji měl

volně přístupné při jednání s P. L. a ten si tyto výtisky z jednání odnesl, v čemž mu obviněný nezabránil, čímž porušil ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR, týkající se odhalování trestných činů a zjišťování jejich pachatelů a ustanovení § 52 odst. 1 zákona o Policii ČR, týkající se povinnosti mlčenlivosti policistů. Tímto skutkem měl obviněný spáchat trestné činy maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. a neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009, sp. zn. 5 To 656/2008, byl obviněný odsouzen pro skutek, který v zásadě spočíval v tom, že učinil dotazy do centrálních evidencí Policie ČR na blíže specifikované osoby, neučinil potřebná opatření, jimž by zabránil přístupu neoprávněných osob k těmto písemným výtiskům s osobními údaji, měl je volně přístupné při jednání s P. L., který je odnesl, přičemž obviněný ani dodatečně nezjistil jejich ztrátu, čímž porušil ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR týkající se povinnosti policie chránit bezpečnost osob a majetku a ustanovení § 52 odst. 1 téhož zákona o policii týkající se povinnosti mlčenlivosti policistů. Tímto skutkem měl obviněný spáchat trestné činy maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. a neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák.

Z výše uvedeného tudíž lze dovodit částečnou shodu jednání spočívající v tom, že obviněný učinil dotazy do centrálních evidencí Policie ČR na blíže specifikované osoby, což by samo o sobě jistě k zachování totožnosti skutku nestačilo. K částečné shodě jednání pak ale přistupuje zcela shodný následek.

Z teoretického hlediska je následek definován jako obligatorní znak objektivní stránky trestného činu, jenž představuje změnu objektu v důsledku působení pachatele na objekt trestného činu ve formě ohrožení nebo porušení objektu trestného činu. Termínem individuální objekt se pak označuje jednotlivý zájem, k jehož ochraně je to které ustanovení zvláštní části trestního zákona určeno. Příslušný individuální objekt jako výseč společenských vztahů určitého druhu pak nabývá v konkrétní rovině podoby tzv. konkrétního objektu trestného činu, tedy jedinečného konkrétního společenského zájmu, jenž byl konkrétním trestným činem narušen. Má-li být totožnost skutku udržena následkem jednání obviněného, musí se jednat o následek představující ohrožení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy o porušení určitého jedinečného společenského vztahu, a tudíž nestačí, aby se jednalo pouze o určitý typ skupinového následku. (shodně viz rozhodnutí č. 1 právní věta I. z roku 1996 Sb. rozh. tr. a také in: Musil, J. Kratochvíl, V., Šámal, P. a kol.: Kurs trestního práva, Trestní právo procesní, 1. vydání, C. H. Beck, Praha 1999, str. 411).

Skutková podstata trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák., jak v úmyslné, tak i v nedbalostní formě, vyjadřuje zájem společnosti na ochraně osobních údajů před neoprávněným zveřejňováním, zneužíváním, jakož i zájem společnosti na ochraně dalších práv a oprávněných zájmů, které mohou být zveřejněním osobních údajů poškozeny. Následek jednání obviněného v individuální podobě je tak vždy shodný, ať již obviněný jednal úmyslně či nedbalostně. Takže i když byla na obviněného podána obžaloba pro skutek odpovídající právní kvalifikaci podle ustanovení § 178 odst. 2 tr. zák. v jeho úmyslné formě a rozsudkem odvolacího soudu byl uznán vinným podle stejného ustanovení trestního zákona v jeho nedbalostní formě, lze uzavřít, že totožnost skutku byla v tomto případě minimálně prostřednictvím shodného následku zachována.

Skutková podstata trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odst. 1 tr. zák. i skutková podstata trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle ustanovení § 159 odst. 1 tr. zák. společně vyjadřují zájem společnosti na řádném výkonu pravomoci veřejného činitele, s tím rozdílem, že u nedbalostní skutkové podstaty jsou postihována pouze jednání závažného charakteru, ovšem bez ohledu na způsobenou škodu či způsobený neoprávněný

prospěch. Tedy i tyto dvě skutkové podstaty trestných činů mají stejný individuální objekt, jehož porušení, resp. následek, zachovává totožnost skutku.

Lze tudíž uzavřít, že následkem jednání obviněného byly vždy zasaženy shodné individuální objekty, a to zájem společnosti na ochraně osobních údajů před neoprávněným zveřejňováním, zneužíváním, jakož i zájem společnosti na ochraně dalších práv a oprávněných zájmů, které mohou být zveřejněním osobních údajů poškozeny a zároveň zájem společnosti na řádném výkonu pravomoci veřejných činitelů, čímž byla totožnost skutku zachována a vznesené výhrady v tomto směru lze označit za neopodstatněné. Jestliže pak Nejvyšší soud z jiných, níže uvedených důvodů dospěl k závěru, že obviněný se nedopustil trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák., nemá to s problematikou totožnosti skutku žádnou souvislost.

Dovolatel kromě výhrad k totožnosti skutku ohledně právní kvalifikace svého jednání podle § 159 odst. 1 tr. zák. o trestném činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti v podstatě vytýká, že skutková věta odsuzujícího rozsudku nevyjadřuje naplnění všech znaků objektivní stránky tohoto trestného činu a to konkrétně v tom, že nebyl naplněn znak „důležitého úkolu“, který měl zmařit či ztížit.

Tuto dovolací námitku obviněného považoval Nejvyšší soud z hlediska uplatněného dovolacího důvodu za právně relevantní a důvodnou, neboť skutkový stav tak, jak je popsán ve výroku o vině, tento znak uvedeného trestného činu nenaplňuje.

Trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. se dopustí veřejný činitel, který při výkonu své pravomoci z nedbalosti zmaří nebo podstatně ztíží splnění důležitého úkolu. Zmařením splnění důležitého úkolu se rozumí znemožnit jeho splnění v době, kdy měl být splněn.

Podstatně ztížit splnění důležitého úkolu z nedbalosti znamená nedbalostním jednáním vytvořit podmínky, v důsledku kterých je ke splnění třeba vynaložit více energie, času nebo prostředků, než by jinak bylo zapotřebí. Přitom je třeba vycházet z toho, jaké úsilí a prostředky navíc si splnění úkolu vyžádalo.

Pod pojmem důležitý úkol je pak třeba rozumět takový konkrétní úkol veřejného činitele, k jehož plnění byl veřejný činitel v rámci příslušného veřejného orgánu zákonem primárně povolán, přičemž z příslušného právního předpisu, popř. předpisů musí jednoznačně vyplývat, jak se má veřejný činitel v té které situaci konkrétně zachovat. Příslušný konkrétní úkol veřejného činitele, který je důležitý, pak musí rámcově spadat pod obecné úkoly, resp. cíle, jichž má být veřejným orgánem dosahováno. Důležitým úkolem veřejného činitele pak není činnost, kterou veřejný činitel v rámci své funkce sice vykonává, ale která má ve vztahu k cílům, jichž má veřejný činitel primárně v souladu s cíli veřejného orgánu dosahovat, pouze pomocnou povahu.

Podle odvolacího soudu je důležitost úkolu podle ustanovení § 159 odst. 1 tr. zák. třeba zjišťovat z hlediska jeho významu pro instituci, v níž pachatel působil, tedy v konkrétním případě z hlediska Policie ČR a jejích úkolů, které jsou vymezeny v ustanovení § 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR. Mezi tyto úkoly podle krajského soudu patří mimo jiné odhalovaní trestných činů a jejich pachatelů, ochrana osob a majetku i konání vyšetřování. Obviněný poté, co učinil dotazy do centrálních evidencí policie, neučinil žádná opatření, aby se lustráty nedostaly do rukou nepovolané osoby a ani později nezjistil jejich ztrátu. Tím z nedbalosti zmařil splnění úkolu podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o policii, jehož smyslem je chránit bezpečnost osob a majetku, jenž je z hlediska systematického uspořádání tohoto zákona úkolem stěžejním, a tudíž důležitým. Tento názor odvolacího soudu nemohl Nejvyšší soud z níže uvedených důvodů a s odkazem na výše uvedené teoretické postuláty akceptovat.

V případě obviněného R. K. je výrok o vině v otázce jednání jako jedné ze složek objektivní stránky trestného činu založen na tom, že obviněný „provedl dotazy do centrálních evidencí Policie ČR za použití přiděleného služebního loginu na J. N. a jeho rodinné příslušníky, P. S., M. P., R. Č., neučinil potřebná opatření, jimiž by zabránil přístupu neoprávněných osob k těmto písemným výtiskům s osobními údaji, měl je přesně nezjištěného dne volně přístupné při jednání s P. L., který tyto výtisky odnesl, přičemž obviněný ani dodatečně nezjistil jejich ztrátu…..“ Opatření uvedená ve výroku o vině ovšem nejsou nijak blíže konkretizována. Takovou konkretizací podle Nejvyššího soudu nemůže být pouhý odkaz na ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) a § 52 odst. 1 zák. č. 283/1991 Sb., o Policii ČR.

V ustanovení § 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, jsou obecně vymezeny úkoly, resp. cíle policie, přičemž podle odst. 1 písm. a) tohoto zákonného ustanovení policie chrání bezpečnost osob a majetku. Toto ustanovení pak obecně stanoví jeden z hlavních úkolů policie vymezených v § 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, aniž by z něj vyplývalo, jaká konkrétní opatření činí v té které konkrétní situaci ten či onen policejní orgán.

Stejně je pak třeba hodnotit situaci ve vztahu k opatřeným výtiskům s osobními údaji nacházejícími se v kanceláři obviněného ohledně ustanovení § 52 téhož zákona, které se obecně vztahuje k povinnosti mlčenlivosti policistů. Podle tohoto ustanovení je policista povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, a které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami. Tato povinnost trvá i po skončení služebního poměru policisty.

V hlavě páté zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, se pak nachází zvláštní ustanovení o zpracovávání osobních údajů v souvislosti s plněním úkolů policie, a to konkrétně v ustanoveních § 42g – 42m. Tato ustanovení jsou pak v poměru lex specialis k zákonu č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, který obecně upravuje ochranu osobních údajů. Citovaná ustanovení zákona o Policii ČR pak upravují zpracování osobních údajů při plnění úkolů policie v souvislosti s trestním řízením, zpracování osobních údajů při pátrání po osobách, prověřování potřebnosti dalšího zpracovávání osobních údajů, informovaní o osobních údajích a opravu nepravdivých nebo nepřesných osobních údajů, předávání osobních údajů, zveřejňování osobních údajů a zpracovávání osobních údajů útvarem inspekce.

Podle ustanovení § 42j odst. 1 zákona o Policii ČR může policie na písemnou žádost sdělit žadateli osobní údaje vztahující se k osobě žadatele, a to do 30 dnů od jejího doručení. Podle ustanovení § 42k odst. 1 pak policie předá osobní údaje jiným orgánům nebo osobám, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon, či je-li to ve prospěch osoby, k níž se osobní údaje vztahují, a tato osoba dala k předání souhlas nebo lze její souhlas na základě okolností důvodně předpokládat, nebo je-li předání osobních údajů nezbytné k odstranění bezprostředního závažného ohrožení bezpečnosti osob nebo veřejného pořádku.

V souvislosti s používáním programu „Dotazy do informačních systémů“ vydal policejní prezident dne 9. 3. 2005 Závazný pokyn č. 28, který upravuje jednotný postup při provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“, jenž v čl. 3 odst. 4 písm. c) stanoví, že uživatel informačního systému je odpovědný za přijetí potřebných opatření, aby se s informacemi, které získal pomocí programu Dotazy, nemohla seznámit osoba, která nemá oprávnění získat ve stejný okamžik stejné informace pro splnění stejného úkolu. Podle čl. 1 odst. 2 téhož předpisu mohou program Dotazy využívat k získání informací pro splnění úkolů příslušníci a zaměstnanci policie a inspekce ministra vnitra.

Skutek vymezený ve výroku odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu pak z hlediska zákona o policii hovoří o tom, že obviněný nahlížel do policejní evidence, která je bezpochyby pomocnou pracovní pomůckou policie, a údaje z ní získané se dostaly do moci nepovolané osoby. To přesto, že zákon o

Policii ČR výslovně upravuje, komu lze osobní údaje shromažďované policií poskytnout. Ze skutkové věty odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu je pak zjevné, že obviněný záměrně nepředal nepovolané osobě výtisky s osobními údaji, což by znamenalo výslovné porušení ustanovení § 42k zákona o Policii ČR, ale že se výtisky s osobními údaji dostaly do moci nepovolané osoby nepozorností obviněného.

Lze tedy dospět k závěru, že obviněný lustrováním v policejní evidenci vykonával činnost, která má vzhledem k cílům, resp. úkolům policie vymezeným v ustanovení § 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, pouze pomocnou povahu, přičemž svým chováním neporušil ustanovení 42k zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, jenž se vztahuje k předávání (tedy úmyslnému aktivnímu jednání) osobních údajů jiným orgánům nebo osobám. Obviněný však svou nepozorností porušil ustanovení čl. 3 odst. 4 písm. c) Závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 9. 3. 2005 č. 28/2005, který upravuje jednotný postup při provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“, když byl jako uživatel informačního systému odpovědný za přijetí potřebných opatření k tomu, aby se s informacemi z informačního systému nemohla seznámit nepovolaná osoba. Jeho povinnost byla tedy z uvedeného interního předpisu policie jednoznačná.

Vzhledem k tomu, že pořízení předmětných výtisků s osobními údaji mělo ve vztahu k hlavním úkolům, resp. cílům Policie ČR pouze pomocnou povahu, nelze podle Nejvyššího soudu jednání obviněného právně posuzovat jako trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák., neboť objektivní stránka tohoto trestného činu nebyla obviněným naplněna ve znaku „důležitého úkolu“. Existenci tohoto zákonného znaku pak rozhodně nebylo možné nahradit konstatováním jednání, jehož se později dopustil P. L. ve vztahu k osobě J. N., za něž byl trestně stíhán a pravomocně odsouzen, jak bylo popsáno ve skutkové větě výrokové části rozhodnutí soudu prvního i druhého stupně. Zde by se mohlo jednat o další následek, který by mohl být významný z pohledu trestního zákona i ve vztahu k obviněnému R. K., ale pouze v případě, že by ohledně takového následku bylo z provedeného dokazování možné dovodit zavinění jmenovaného obviněného alespoň ve formě nevědomé nedbalosti. To však za stávající důkazní situace možné není.

To ovšem neznamená, že by jednání obviněného bylo beztrestné. Z hlediska trestního zákona je jeho jednání v uvedených souvislostech postižitelné podle ustanovení § 178 odst. 2 tr. zák. o trestném činu neoprávněného nakládání s osobními údaji, které má jinak koncipovánu objektivní stránku a jímž byl napadeným rozhodnutím rovněž uznán vinným.

Citovaný trestný čin podle § 178 odst. 2 tr. zák. spáchá ten, kdo osobní údaje o jiném získané v souvislosti s výkonem svého povolání, zaměstnání nebo funkce, byť i z nedbalosti, sdělí nebo zpřístupní, a tím poruší právním předpisem stanovenou povinnost mlčenlivosti.

Tohoto trestného činu se obviněný dopustil tím, že příslušné výtisky s osobními údaji jiných osob, získané při výkonu funkce u Policie ČR, v rozporu s platnými normami upravujícími zacházení s takovými materiály, neuložil mimo dosah přítomného P. L., čímž mu k nim umožnil přístup, a tento je následně záměrně vynesl mimo policejní služebnu k dalšímu využití. Jeho námitka zpochybňující naplnění znaku zpřístupnění tudíž není na místě a je nutné ji označit za neopodstatněnou.

Dovolatel ve svém mimořádném opravném prostředku kromě toho napadl i správnost právního závěru soudu o naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu, tedy nedbalosti. Odůvodnil to tím, že pokud si P. L. odnesl omylem předmětné listiny s osobními údaji, nemůže to být kvalifikováno jako nedbalost obviněného. Stejně tak nemůže být podle něj dovozována jeho nedbalost v případě, že by mu P. L. předmětné listiny odcizil z psacího stolu, když se obviněný otočil, aby telefonoval.

Podle odůvodnění rozsudku odvolacího soudu byl obviněný zkušeným policistou a pokud prováděl prověřování informací nasvědčujících spáchání trestného činu na základě podnětu P. L., měl

obviněný k jeho osobě dostatek informací, zejména o jeho trestní minulosti, které jej měly vést ke zvýšené ostražitosti v tom směru, aby se osobní údaje z policejních databází, které v souvislosti s jeho podnětem opatřoval, mj. nedostaly právě k osobě P. L. Nešlo přitom o údaje, o kterých by obviněný nemusel předpokládat, že by na jejich obsahu neměl P. L. zájem. Naopak z výpovědi obviněného vyplývá, že šetření prováděl právě na základě sdělení L., jako svého informátora, v souvislosti s jeho požadavkem, aby mu obviněný pomohl zpracovat trestní oznámení pro státní zastupitelství. Obviněný jako zkušený policista mohl a měl předpokládat, že osoby typu P. L. vyvíjejí svou činnost při informování policistů i účelově, a tudíž nejen proto, aby pomohly Policii ČR získat nějaké informace související s trestnou činností. Navíc obviněný poté, co učinil dotazy do centrálních evidencí policie, neučinil žádná opatření, aby se lustráty nedostaly do rukou nepovolané osoby a ani dodatečně nezjistil jejich ztrátu. Obviněný tak jednal v rozporu s ustanovením § 52 odst. 1 zákona o Policii ČR, podle kterého byl povinen v zájmu lustrovaných osob získané údaje utajit před nepovolanými osobami. Jednalo se tak o hrubou nedbalost obviněného, kterou zpřístupnil neoprávněné osobě písemné výtisky s osobními údaji, ačkoliv měl podle citovaného ustanovení zákona o Policii ČR povinnost mlčenlivosti.

Dovolací soud se s těmito závěry týkajícími se subjektivní stránky předmětného trestného činu ztotožňuje, přičemž považuje za vhodné dodat následující.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 zák. č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, citovaného výše, je policista povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi.

Podle ustanovení § 15 odst. 1 zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, zaměstnanci správce nebo zpracovatele, jiné fyzické osoby, které zpracovávají osobní údaje na základě smlouvy se správcem nebo zpracovatelem, a další osoby, které v rámci plnění zákonem stanovených oprávnění a povinností přicházejí do styku s osobními údaji u správce nebo zpracovatele, jsou povinni zachovávat mlčenlivost o osobních údajích a o bezpečnostních opatřeních, jejichž zveřejnění by ohrozilo zabezpečení osobních údajů. Povinnost mlčenlivosti trvá i po skončení zaměstnání nebo příslušných prací. Podle odst. 2 ustanovením předchozího odstavce není dotčena povinnost zachovávat mlčenlivost podle zvláštních zákonů.

Pro obviněného jako policistu byly pak určující i již dříve zmíněné interní pokyny policejního prezidenta. Podle čl. 3 odst. 4 písm. c) Závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 9. 3. 2005 č. 28/2005, kterým se upravuje jednotný postup při provozování a využívání programu „Dotazy do informačních systémů“, byl obviněný jako uživatel informačního systému odpovědný za přijetí opatření potřebných k tomu, aby se údaje získané z informačního systému nedostaly do rukou nepovolané osoby.

Z uvedených ustanovení je zcela zjevné, že obviněný měl zachovávat mlčenlivost o osobních údajích, které se jako policista dozvěděl, a to nejen podle zákona o Policii ČR a podle zákona o ochraně osobních údajů. Podle shora citovaného pokynu policejního prezidenta měl také zabezpečit výtisky z informačních systémů Policie ČR s osobními údaji tak, aby se k nim nedostala nepovolaná osoba, a tudíž je neměl mít volně přístupné na stole v kanceláři při jednání s P. L., ať již mělo povahu úřední nebo soukromou. Pokud obviněný měl výtisky s osobními údaji v přítomnosti P. L. volně přístupné, musel si být vědom, že může takto porušit zájem chráněný trestním zákonem na ochraně osobních údajů v souvislosti s porušením povinnosti mlčenlivosti, kterou lze porušit i zpřístupněním dokumentů, a zároveň nebyl oprávněn spoléhat na to, že k takovému následku nedojde. V tom lze spatřovat vědomou nedbalost obviněného ve smyslu § 5 písm. a) tr. zák. Tvrzení obviněného, že mu L. vzal předmětné lustráty jiných osob omylem, případně že využil jeho malé ostražitosti při telefonování, je proto nutné odmítnout. Obviněný byl povinen přijmout taková opatření, aby ani jedna z uváděných možností nemohla nastat. Nejvyšší soud si však na tomto místě dovoluje vyslovit názor,

že ze strany P. L. se zcela jistě o náhodu nejednalo, a to vzhledem k pozdějšímu jednání vůči J. N., za které byl pravomocně odsouzen. Z uvedených důvodů dovolací soud shledal námitku zpochybňující naplnění subjektivní stránky trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji podle ustanovení § 178 odst. 2 tr. zák. za zjevně neopodstatněnou.

Navzdory posledně vyslovenému závěru musel Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu zrušit, jelikož k docílení nápravy chybného výroku o vině, spočívající v částečně nesprávné právní kvalifikaci jednání obviněného dvěma trestnými činy v jednočinném souběhu, jiný postup nebyl možný. Z totožných důvodů musel zrušit i předcházející rozsudek soudu prvního stupně včetně dalších, na oba zrušené rozsudky obsahově navazujících rozhodnutí, která touto změnou pozbyla svého podkladu.

Nejvyšší soud pak po provedení veřejného zasedání sám ve věci rozhodl rozsudkem. K tomu přistoupil mj. proto, že z obsahu trestního spisu, zejména z protokolu o hlavním líčení ze dne 30. 10. 2008, je patrno, že okresní soud v novém řízení pouze konstatoval dosud provedené důkazy a přečetl předchozí usnesení Nejvyššího soudu vydané v rámci dovolacího řízení a rozhodnutí týkající se P. L., přičemž další dokazování neprováděl a nerespektoval tak vydané pokyny Nejvyššího soudu. Z povahy věci, jakož i z konkrétní procesní situace je zřejmé, že jiné důkazy, než ty, které již provedeny byly, a jiné poznatky než ty, které z nich vyplývají, provést a získat v podstatě nelze. Při existujícím skutkovém stavu, jenž byl v řízení před soudy nižších stupňů zjištěn, při mizivé možnosti jej efektivně dalším dokazováním doplnit, Nejvyšší soud zaujal stanovisko ukončit řízení v této věci vlastním meritorním rozhodnutím, neboť vrácením věci okresnímu soudu s příkazem, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, by se neúměrně prodlužovalo řízení na úkor ústavně garantovaného práva obviněného na projednání věci bez zbytečných průtahů, jak to má na mysli ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Skutečnost, že okresní soud nerespektoval pokyny k doplnění dokazování, které mu v předchozím usnesení uložil Nejvyšší soud, by při vrácení věci tomuto soudu vedla k nutnosti spojit ji s nařízením, aby věc projednal a rozhodl jiný samosoudce, což by vyvolalo potřebu konat znovu celé hlavní líčení, a to by odporovalo stávajícímu významu projednávané věci z hlediska principu proporcionality.

Protože Nejvyšší soud ve věci rozhodoval po 1. 1. 2010, kdy nabyl účinnosti zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, musel se zabývat nejprve otázkou, zda nově přijatá právní úprava je pro obviněného příznivější (viz § 2 odst. 1 cit. zákona). Porovnáním skutkových podstat obsažených v ustanovení § 178 odst. 2 tr. zák. a v ustanovení § 180 odst. 2 trestního zákoníku a v nich zakotvených sankcí, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že nově přijatá právní úprava pro obviněného není příznivější, a proto na skutek aplikoval znění zákona, za jehož účinnosti se obviněný protiprávního jednání dopustil, tedy zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů.

Z důvodů, jež byly uvedeny výše, pak Nejvyšší soud uznal obviněného R. K. vinným trestným činem neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák., když do skutkové věty výroku rozsudku nezahrnul jednání P. L. vůči J. N., pro které byl trestně stíhán a pravomocně odsouzen.

Při úvaze o uložení případného trestu nebylo možné pominout, že v mezidobí byl obviněný omilostněn prezidentem republiky. Stalo se tak jeho rozhodnutím ze dne 8. 7. 2009, kterým byl obviněnému R. K. prominut trest z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2009, sp. zn. 5 To 656/2008, s účinky zahlazení. Navzdory tomu, že zákon výslovně nestanoví postup v případě, kdy prezident republiky promine trest z rozsudku, který je později zrušen na základě mimořádného opravného prostředku a v dalším řízení dojde novým rozsudkem k vyslovení viny obviněného, Nejvyšší soud zaujal v nastalé procesní situaci názor, že by odporovalo logice věci, aby obviněnému byl uložen trest a trestní spis pak byl opětovně předkládán prezidentu republiky ke zvážení, zda důvody, pro které předtím využil svého práva udělit obviněnému milost, jsou dány i po jeho novém odsouzení. Je tomu tak proto, že prezident republiky již jedenkrát vyjádřil svoji vůli obviněnému

milost udělit, a to v podobě, kdy mu prominul uložený trest s účinky zahlazení. V dovolacím řízení byl obviněný nově uznán vinným pouze jedním z trestných činů, za něž byl původně odsouzen, a je tak zřejmé, že nově ukládaný trest by musel být mírnější, než trest předchozí. V dovolacím řízení nebyly zjištěny ani žádné jiné okolnosti, které by zjevně mohly mít vliv na předchozí rozhodnutí prezidenta republiky udělit obviněnému milost, a proto Nejvyšší soud rozhodl podle analogie § 227 tr. ř., že se obviněnému trest neukládá. Předmětné ustanovení trestního řádu totiž ukládá soudu povinnost neuložit při vyslovení viny obviněnému trest, jestliže trestní stíhání obviněného bylo zastaveno mj. v důsledku udělení milosti. Ačkoli se tu jedná o udělení milosti ve formě abolice, Nejvyšší soud je toho názoru, že není v rozporu se smyslem zákona analogická aplikace předmětného ustanovení i na agraciační formu prezidentské milosti, která byla aplikována v případě obviněného R. K.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Náhrada škody
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Zajištění věci (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastupování zmocněncem (exkluzivně pro předplatitele)
- Slyšení ve vazebním řízení
- Účast obviněného u hlavního líčení
- Nesprávné poučení
- Nepříčetnost obviněného
- Nároky poškozených (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)